

Derudover er princippet om ligebehandling blevet tilsidesat, da der er en direkte og konkret sammenhæng mellem tegnet TDI og de registrerede tegn CDI og HOI, som kræver en ligebehandling. En sådan ligebehandling foreligger ikke, da TDI ikke er blevet registreret.

Den appellerede dom tilsidesætter også varemærkeforordningens artikel 7, stk. 3, fordi det på den ene side ikke kræves, at det bevises, at varemærket er blevet indarbejdet i hele Fællesskabet, og Retten på den anden side har vurderet de faktiske omstændigheder, der ligger til grund, retligt fejlagtigt. Et bevis er ikke nødvendigt, da Domstolens »Pago-retspraksis«⁽²⁾ vedrørende varemærkeforordningens artikel 9 kan overføres til forordningens artikel 7. Derudover er der blevet ført tilstrækkeligt bevis for indarbejdelsen, som Retten har vurderet retligt fejlagtigt. Navnlig har Retten underkendt virkningen af indicierne, som følger af nationale registreringer. Retten har heller ikke taget hensyn til de store markedsandele og oplysningerne om omsætningen ved salget af TDI-køretøjer, og den har således overset den dermed forbundne reklamevirkning i den retlige vurdering.

Endelig har Retten retligt fejlagtigt anført, at tegnet TDI ikke bruges som varemærke. Dette er forkert og tilsidesætter fællesskabsretten, da tegnet TDI i enhver anvendelsesform anvendes som varemærke.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).

⁽²⁾ Domstolens dom af 6.10.2009, sag C-301/07, Pago International, Sml. I, s. 9429.

Sag anlagt den 16. september 2011 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-473/11)

(2011/C 347/19)

Processprog: nederlandsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved L. Lozano Palacios og W. Roels, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Nederlandene

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til momsdirektivets⁽¹⁾ artikel 43, 96, 98 og 306-310, idet det har anvendt en særordning for rejsebureauer, som fastsat ved anordning nr. B71/2260 af marts 1971.

— Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Efter Kommissionens opfattelse har Nederlandene har ikke gennemført særordningen for rejsebureauer. Dette følger af vedtagelsen af anordning nr. B71/2260 af 22. marts 1971 i den senest ændrede affattelse, der entydigt er i strid med den særordning for rejsebureauer, der er fastsat i momsdirektivets artikel 306-310.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdi-afgiftssystem (EUT L 347, s. 1).

Appel iværksat den 19. september 2011 af Sepracor Pharmaceuticals (Ireland) Ltd til prøvelse af Rettens kendelse (Fjerde Afdeling) af 4. juli 2011 i sag F-275/09, Sepracor Pharmaceuticals (Ireland) Ltd mod Europa-Kommissionen

(Sag C-477/11 P)

(2011/C 347/20)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Sepracor Pharmaceuticals (Ireland) Ltd (ved solicitor I. Dodds-Smith, D. Anderson, QC, og barrister J. Stratford)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellantens påstande

— Rettens kendelse ophæves.

— Det fastslås, at Sepracors annullationssøgsmål kan antages til realitetsbehandling, og Sepracor gives medhold (i påstanden om tilsidesættelse af væsentlige formskrifter), og/eller sagen hjemvises til Retten til realitetsbehandling af annullationssøgsmålet.

— Kommissionen tilpligtes at betale Sepracors omkostninger i appelsagen og i forbindelse med formalitetsindsigelsen i første instans, og

— Afgørelsen om de øvrige omkostninger udsættes.